AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ELNÖKÉNEK VÉGZÉSE

2004. július 27. *

A T-148/04. R. sz. ügyben,

a **TQ3 Travel Solutions Belgium SA** (székhelye: Mechelen [Belgium], képviselik: R. Ergec és K. Möric ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: L. Parpala és E. Manhaeve, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

támogatja:

a **Wagon-Lits Travel SA** (székhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: F. Herbert és H. Van Peer ügyvédek, valamint D. Harrison solicitor, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

* Az eljárás nyelve: francia.

egyrészt az utazási irodák szolgáltatásaira vonatkozó 2003/S 143-129409. sz. felhívás tárgyát képező szerződés 1. sz. tételét egyrészről nem a felperesnek odaítélő és másrészről azt valamely másik vállalkozásnak odaítélő bizottsági határozatok végrehajtásának felfüggesztése iránti, másrészt azon kérelme tárgyában, hogy kötelezze a Bizottságot az említett szerződést odaítélő határozat vagy az ezen határozat következtében kötött szerződés hatályának felfüggesztéséhez szükséges intézkedések megtételére,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGÁNAK ELNÖKE

meghozta a következő

Végzést

A jogvita alapját képező tényállás és az eljárás

1 A Bizottság az 1999. január 13-i keltezésű 98/16/IX.D.1/1. sz. keretszerződéssel a Belgium International Travel társaságot bízta meg a brüsszeli alkalmazottainak részére történő utazási irodai szolgáltatásnyújtással. A szerződést eredetileg kétéves időszakra kötötték, fenntartva a háromszor egy évre történő meghosszabbítás lehetőségét, vagyis az az 1999. április 1-jétől 2004. március 31-ig terjedő időszakot ölelte fel. A 2001. február 27-i keltezésű módosítással az említett szerződést átruházták a TQ3 Travel Solutions Belgium társaságra (a továbbiakban: felperes).

2 A Bizottság az *Európai Unió Hivatalos Lapjának Kiegészítésében* közzétett ajánlati felhívással (HL 2003. S 103.) az ADMIN/D1/PR/2003/051. sz. hivatkozással meghívásos eljárás szerinti felhívást tett közzé az utazási irodák részére a kiküldetéssel megbízott tisztviselők és alkalmazottak, valamint mindazon személyek utazására vonatkozó szolgáltatásnyújtásra, akik a közösségi intézmények és szervek megbízásából vagy azok felkérésére utaznak.

3 Az ügyiratból következik, hogy bizonyos közösségi intézmények elállása folytán a Bizottság visszavonta ezt az ajánlati felhívást.

4 2003. július 29-én a Bizottság az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2002. december 23-i 2342/2002/EK, Euratom bizottsági rendelet (HL 2002. L 357., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 145. o.) alapján az *Európai Unió Hivatalos Lapjának Kiegészítése* (HL 2003. S 143.) 2003/S 143-129409 hivatkozási számmal új meghívásos eljárás szerinti ajánlati felhívást tett közzé az utazási irodák részére a kiküldetéssel megbízott tisztviselők és meghatalmazottak, valamint mindazon személyek utazására vonatkozó szolgáltatásnyújtásra, akik a közösségi intézmények és szervek megbízásából vagy azok felkérésére utaznak (az ajánlati felhívás II.1.6. szakasza). A szerződés bizonyos számú tételből állt, amelyek mindegyike a szolgáltatásnyújtás egyes teljesítési helyére – ideértve Brüsszelt (1. tétel), Luxembourgot (2. tétel), Grange-t (3. tétel), Geelt (5. tétel), Pettent (6. tétel) és Sevillát (7. tétel) – vonatkozott.

5 2003. november 28-i ajánlott levelével a felperes az említett szerződés 1., 2., 3., 5., 6. és 7. tételére nyújtott be ajánlatot a Bizottságnál.

6 2004. február 24-i levelével a Bizottság értesítette a felperest, hogy a szerződés 1. tételére (a továbbiakban: vitatott szerződés) vonatkozó ajánlatát nem fogadták el, mivel az ajánlat minőség/ár aránya alacsonyabb volt a kiválasztott ajánlaténál.

7 2004. március 8-i levelével a felperes pontosabb információk közlését kérte a vitatott szerződésre kiválasztott ajánlat megválasztására vonatkozóan. Azt is kérte, hogy a Bizottság függessze fel a szerződés odaítélésére vonatkozó eljárást, és hogy ne kössön szerződést a szerződésre kiválasztott vállalkozással.

8 2004. március 16-i levelével a Bizottság felvilágosítással szolgált a felperesnek a vitatott szerződést egyrészről nem a felperesnek odaítélő, 2004. február 24-i határozata és másrészről azt valamely másik vállalkozásnak odaítélő határozata indokolására vonatkozóan (a továbbiakban: nem-odaítélő határozat, illetve odaítélő határozat). A Bizottság többek között megállapította, hogy a minőségi és pénzügyi vizsgálatot követően a felperes ajánlata 51,55 pontot, míg a kiválasztott, a Wagon-Lits Travel társaság (a továbbiakban: WT) ajánlata 87,62 pontot kapott, és hogy következésképpen a WT ajánlata volt gazdaságilag a legelőnyösebb, és ez indokolta a vitatott szerződés ezen vállalkozásnak való odaítélését. A Bizottság arra is utalt, hogy a WT ajánlata, jóllehet az árat tekintve jóval alacsonyabb volt a felperes ajánlatánál (100-as index a WT-nek és 165,56-os index a felperesnek), „nem tűn[t] kirívóan alacsonynak, és hogy ezért nem volt szükséges a [...] 2342/2002 rendelet 139. cikkében előírt rendelkezésekhez folyamodni".

9 A Bizottság 2004. március 17-i telefaxában javasolta a felperesnek az utazási irodák szolgáltatásaira vonatkozó, 2004. március 31-én lejáró 98/16/IX.D.1/1. sz. keretszerződésnek a 2004. június 27-ével bezárólag történő meghosszabbítását.

10 2004. március 19-i levelével a Bizottság megindokolta az említett keretszerződés meghosszabbítására vonatkozó kérelmét, előadva, hogy az utasításoknak az új szerződő féllel, azaz a WT-vel történő közlésére, illetve az új szerződés hatálybalépésére az említett keretszerződés által előírt lejárati határidőig nem kerülhet sor.

11 A felperes 2004. március 22-i fax útján tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem kívánja meghosszabbítani a keretszerződést, és hogy következésképpen ez a szerződés 2004. április 1-jén lejár.

12 2004. március 31-én a Bizottság szerződést kötött a WT-vel az utazási irodák brüsszeli szolgáltatásnyújtására vonatkozóan.

13 Az Elsőfokú Bíróság hivatalánál 2004. április 26-án nyilvántartásba vett keresetlevelével a felperes keresetet indított egyrészt a nem-odaítélő határozat és az odaítélő határozat megsemmisítése és másrészt azon kár helyreállítása iránt, amelyet állítólag ezen határozatok következtében elszenvedett.

14 Az Elsőfokú Bíróság hivatalánál ugyanazon a napon nyilvántartásba vett külön beadványában a felperes a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelmet nyújtotta be arra vonatkozóan:

— egyrészt, hogy a nem-odaítélő határozat és az odaítélő határozat végrehajtását függesszék fel;

— másrészt, hogy a Bizottságot kötelezzék a szerződést odaítélő határozat vagy ezen határozat következtében kötött szerződés hatályának felfüggesztéséhez szükséges intézkedések meghozatalára.

15 2004. május 4-én a Bizottság előterjesztette az ezen kérelemre vonatkozó észrevételeit, amelyekben úgy véli, hogy a kért ideiglenes intézkedések meghozatalához megkívánt feltételek egyike sem teljesül, és hogy következésképpen az említett kérelmet el kell utasítani.

16 2004. május 5-én a Elsőfokú Bíróság hivatala eljuttatta a felpereshez a Bizottság észrevételeit, majd 2004. május 10-én felhívta a felperest, hogy terjessze elő az ezekre vonatkozó észrevételeit.

17 2004. május 12-én a felperes bizonyításfelvétel iránti kérelmet nyújtott be az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 105. cikkének 2. §-a és 65. cikkének b) pontja, valamint a Bíróság alapokmányának 24. és 26. cikke alapján avégett, hogy a Bizottságot kötelezzék bizonyos olyan okiratok, így a Bizottság és a WT között 2004. március 31-én aláírt szerződés, a WT által a felhívásra benyújtott ajánlat és az ajánlatokat értékelő Bizottság jelentése (a továbbiakban: szóban forgó iratok) bemutatására, amelyekre a felperes szerint a Bizottság észrevételei 46–49. pontjában hivatkozik a *fumus boni iuris* hiányának alátámasztására. A felperes továbbá kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság elnöke engedje meg a feleknek, hogy az észrevételeiket a fent hivatkozott iratok alapján ismertessék.

18 2004. május 17-én a felperes benyújtotta a Bizottság 2004. május 4-i észrevételeire vonatkozó észrevételeit. A felperes megismételte az ideiglenes intézkedések iránti kérelmét, ezenkívül pedig kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság elnöke zárja ki a vitából a Bizottság által a 2004. május 4-i észrevételei 46–49. pontjában kifejtett megállapításokat.

19 2004. május 18-án a Bizottság előterjesztette a bizonyításfelvétel iránti kérelemre vonatkozó észrevételeit, amelyekben azon álláspontra helyezkedett, hogy e kérelmet el kell utasítani.

20 2004. május 24-én a Bizottság a felperes 2004. május 17-i észrevételeire válaszul benyújtotta észrevételeit. A Bizottság megismételte az arra irányuló kérelmét, hogy az Elsőfokú Bíróság elnöke utasítsa el az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet, és kérte, hogy a 2004. május 4-i észrevételei 46–49. pontjának a vitából való kizárására irányuló kérelmet – mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant – utasítsa el.

21 Az Elsőfokú Bíróság hivatalánál 2004. június 9-én benyújtott kérelmével a WT kérte a jelen ügybe való beavatkozást a Bizottság kérelmének támogatására. Ezt a beavatkozási kérelmet kézbesítették a feleknek az eljárási szabályzat 116. cikke 1. §-ának megfelelően. A felek e kérelemre vonatkozóan nem emeltek kifogást.

22 Az Elsőfokú Bíróság elnöke 2004. június 28-i végzésével engedélyezte a WT-nek, hogy a Bizottság kérelmének támogatására beavatkozóként részt vegyen a jelen eljárásban. A WT-nek minden eljárási iratról másolatot kézbesítettek.

23 2004. július 5-én a WT előterjesztette észrevételeit az ideiglenes intézkedés iránti kérelemre vonatkozóan. A beavatkozó csatlakozik a Bizottság észrevételeihez. Kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság elnöke utasítsa el az ideiglenes intézkedések iránti kérelmet, valamint hogy a bizonyításfelvétel iránti kérelmet – mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant – utasítsa el.

24 2004. július 16-án a felperes előterjesztette a WT észrevételeire vonatkozó észrevételeit. Megismételte az ideiglenes intézkedések iránti kérelmét, és vitatva a WT-nek a szóban forgó iratok bemutatására vonatkozó érveit, megismételte az arra irányuló kérelmét is, hogy a Bizottságot kötelezzék az említett okiratok bemutatására, hogy az Elsőfokú Bíróság elnöke tegye lehetővé, hogy észrevételeiket ezen okiratok alapján ismertessék, és hogy ennek hiányában a 2004. május 4-i észrevételek 46–49. pontját zárja ki a vitából. A Bizottság a maga részéről jelezte, hogy nincsenek észrevételei a beavatkozási beadványra vonakozóan.

Indokolás

Az ideiglenes intézkedések iránti kérelemről

25 Egyrészt az EK 242. és EK 243. cikk egybevetett rendelkezései alapján, másrészt az EK 225. cikk (1) bekezdése alapján az Elsőfokú Bíróság elrendelheti a megtámadott jogi aktus végrehajtásának felfüggesztését, ha a körülmények alapján azt szükségesnek tartja, vagy bármely szükséges ideiglenes intézkedést elrendelhet.

26 Az eljárási szabályzat 104. cikkének 2. §-a úgy rendelkezik, hogy az ideiglenes intézkedések iránti kérelemben meg kell jelölni a jogvita tárgyát, azokat a körülményeket, amelyek a sürgősségre okot adnak, valamint azokat a ténybeli és jogi alapokat, amelyek *fumus boni iuris* valószínűsítik a kért ideiglenes intézkedés szükségességét. Ezek a feltételek kumulatívak oly módon, hogy az ideiglenes intézkedések iránti kérelmeket el kell utasítani, amennyiben a feltételek egyike hiányzik (a Bíróság elnöke C-268/96. P(R). sz., SCK és FNK kontra Bizottság ügyben 1996. október 14-én hozott végzésének [EBHT 1996., I-4971. o.] 30. pontja).

27 A kért intézkedéseknek ezenfelül ideiglenes jellegűnek kell lenniük abban az értelemben, hogy ne döntsék el előre a jogvita jogi vagy ténybeli alapjait, illetve ne hagyják figyelmen kívül a később az ügy érdemében meghozandó határozat következményeit (a Bíróság elnökének a C-149/95. P(R). sz., Bizottság kontra Atlantic Container Line és társai ügyben 1995. július 19-én hozott végzése [EBHT 1995., I-2165. o.] 22. pontja).

28 Továbbá ezen együttes vizsgálat keretében az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről határozó bíró széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, és amennyiben egyetlen közösségi jogi szabály sem ír elő számára előre meghatározott vizsgálati módot az ideiglenes döntés szükségességének megítéléséhez – figyelembe véve az ügy sajátosságait –, szabadon dönthet arról a módról, ahogyan ezeket a különböző feltételeket meg kell vizsgálni, illetve ennek a vizsgálatnak a rendjéről (a fent hivatkozott Bizottság kontra Atlantic Container Line és társai ügyben hozott végzés 23.pontja).

29 Tekintettel az ügyirat elemeire, az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről határozó bíró úgy véli, minden szükséges tényező rendelkezésére áll ahhoz, hogy a jelen ideiglenes intézkedések iránti kérelemről döntsön, anélkül hogy célszerű lenne a feleket a szóbeli észrevételeikről előzőleg meghallgatni.

30 Jelen esetben mindenekelőtt a sürgősségre vonatkozó feltételt kell megvizsgálni.

A felek érvelése

31 A felperes érvelése szerint teljesül a sürgősségre vonatkozó feltétel. Hangsúlyozza, hogy az alapügybeli eljárás eredményének kivárása súlyos és helyrehozhatatlan sérelemmel jár számára, amely sérelem piaci részesedése egy tekintélyes részének elveszítését, különösen súlyos vagyoni kárt, valamint a jó hírnevén esett különösen jelentős sérelmet foglalja magában.

32 A felperes azt állítja, hogy a vitatott szerződést valamely másik ajánlattevőnek odaítélő határozat jelentős jövedelemtől és piaci részesedéstől fosztja őt meg. A vitatott szerződésre vonatkozó éves bevétel 44 900 000 euro lenne, amely a felperes Belgium területén bonyolított éves forgalmának körülbelül 20%-át jelentő összeg. Különböző számítások alapján a felperes úgy véli, hogy a vitatott szerződés az éves forgalmának 16,83–23,85%-át teszi ki.

33 A felperes szerint ilyen tekintélyes piaci részesedés, illetve „a brüsszeli Bizottság részére történő utazási irodai szolgáltatásnyújtás és -szervezés mint lényeges referencia" elvesztése a piaci helyzetének helyrehozhatatlan megváltoztatásához vezetne, különös tekintettel a nehéz gazdasági helyzetre. Ebben a vonatkozásban a felperes hangsúlyozza, hogy a szóban forgó piaci részesedés nagyon jelentős az

utazási irodai szolgáltatási szektorban, amely több éve különösen súlyos gazdasági nehézségekkel küzd, és ez a helyzet 2005. január 1-jétől tovább fog romlani, mivel ezen időponttól az eddig a légitársaságok által az utazási irodáknak fizetett közvetítői díjakat el fogják törölni Belgiumban. Ez a helyzet az utazási irodák jelentős jövedelemcsökkenéséhez fog vezetni.

34 Végül, a felperes úgy véli, hogy a kért ideiglenes intézkedések szükségesek, mivel a vitatott határozatoknak az Elsőfokú Bíróság által az érdemi eljárásban való megsemmisítése nem lenne elegendő a közösségi jogrend és a felperes által elszenvedett jogsérelem megszüntetésére, lévén, hogy a Bizottság és a WT közötti szerződést teljesen vagy majdnem teljesen végrehajtják ezen időpont előtt.

35 A Bizottság úgy véli, hogy a felperes által hivatkozott kár nem tekinthető sem súlyosnak, sem helyrehozhatatlannak az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatának értelmében.

36 Ami a hivatkozott vagyoni kárt illeti, a Bizottság úgy véli, mivel a felperesnek módjában áll meghatározni a közvetlen kára nagyságát, az a károk és a kamatok megfizetésével megtéríthető.

37 A Bizottság hozzáteszi, hogy a felperes nem bizonyítja rendkívüli körülmények fennállását, amely lehetővé tenné, hogy az említett vagyoni kárt súlyosnak és helyrehozhatatlannak lehessen minősíteni. Ebben a vonatkozásban a Bizottság kiemeli, hogy a felperes nem bizonyította sem azt, hogy a szóban forgó szerződés elvesztése veszélyeztetné a fennmaradását, sem azt, hogy a piaci helyzete helyrehozhatatlanul megváltozna. A felperest semmi sem akadályozza az elvesztett piaci részesedésének visszaszerzésében, illetve az ezen piacon kívüli tevékenységei teljes mértékben elegendőek lennének annak elkerüléséhez, hogy működése akár csak veszélybe kerüljön.

38 Ami a felperes által hivatkozott nem vagyoni károkat, azaz a lényeges referenciaveszteséget és a felperes hírnevének különösen jelentős sérelmét illeti, a Bizottság megállapítja, hogy a lényeges referenciaveszteség semmilyen szerepet nem játszik a szerződések odaítélési szakaszában, és hogy a referenciaszerződés elvesztése nem foglalja magában a hírnév semmilyen sérelmét, amint azt az Elsőfokú Bíróság már megállapította az ítélkezési gyakorlatában.

39 Végül, a Bizottság úgy véli, hogy az a tény, hogy a WT-vel kötött szerződése teljes egészében teljesítésre kerülhet, amint megszületik az Elsőfokú Bíróságnak az ügy érdemében hozott ítélete, nem bizonyítja, hogy a sürgősségre vonatkozó feltétel teljesül. Megsemmisítés esetén a Bizottságnak módjában állna a felperes jogainak visszaállítása egy új ajánlati felhívás, illetve kártérítés révén.

40 A WT csatlakozik a Bizottság érveihez, kiemelve, hogy a felperes nem bizonyította a hivatkozott károk súlyos és helyrehozhatatlan jellegét. Megállapítja, hogy a felperes nem jelölte meg, hogy 20%-os bevételcsökkenés milyen mértékben hathat a fennmaradására. A WT hangsúlyozza, hogy a felperes egy nemzetközi csoport, a TUI csoport tagja, amely az utazási ágazat egyik legjelentősebb europai csoportja, és amelynek forgalma 2003-ban 19 215 millió euro, nettó nyeresége pedig 315 millió euro volt. Ami a piaci részesedések elvesztését illeti, megjegyzi, hogy a felperes könnyen visszaszerezheti azokat, ha a jelenlegi szerződés lejártakor vagy esetleges megsemmisítését követően neki ítélik oda a szerződést a Bizottság által szervezett új közbeszerzés eredményeként. Ami a hírnév sérelmét illeti, a WT csatlakozik a Bizottság érveihez, és hozzáteszi, hogy a gyakorlatban valamely szerződésnek a közbeszerzés következtében való elvesztése nem jár semmilyen hátrányos jelleggel.

Az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről határozó bíróság álláspontja

41 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy valamely ideiglenes intézkedés iránti kérelem sürgős jellegét annak szükségességéhez viszonyítva kell megítélni,

hogy ideiglenesen döntést kell hozni annak elkerülése végett, hogy az ideiglenes intézkedést kérő fél súlyos és helyrehozhatatlan kárt szenvedjen. Ez utóbbinak kell bizonyítania, hogy az érdemi eljárás kimenetelének kivárásával ilyen természetű kárt szenvedne el (lásd az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-169/00. R. sz., Esedra kontra Bizottság ügyben 2000. július 20-án hozott végzése [EBHT 2000., II-2951. o.] 43. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

42 Jelen esetben a felperes úgy érvel, hogy a hivatkozott kár súlyos és helyrehozhatatlan jellege abból a tényből következik, hogy a vitatott szerződés elvesztésével egyrészt jövedelemkiesésből és jelentős piaci részesedésvesztésből álló kára keletkezik (vagyoni jellegű kár), másrészt pedig lényeges referenciát veszít el, illetve különösen jelentős sérelem esik a hírnevén (nem vagyoni kár).

43 Ami a felperes által hivatkozott, a pénzügyekben bekövetkező kárt illeti, meg kell állapítani, hogy – ahogyan arra a Bizottság is utalt – a kialakult ítélkezési gyakorlat szerint az ilyen kárt főszabály szerint nem lehet helyrehozhatatlannak vagy akár nehezen helyrehozhatónak tekinteni, amennyiben az utólagos pénzügyi ellentételezés tárgyát képezheti (lásd a fent hivatkozott Esedra kontra Bizottság ügyben hozott végzés 44. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

44 Jelen esetben, ahogyan a Bizottság jogosan hangsúlyozza, a felperesnek, úgy látszik, módjában áll meghatározni annak a vagyoni kárnak a nagyságát, amire hivatkozik, mivel nem csak keresetet indított az EK 230. és EK 288. cikk alapján az Elsőfokú Bíróság előtt, de 44 900 000 euro összegre meg is becsülte a kárát.

45 Ebből következik, hogy a felperes által hivatkozott vagyoni kár nem tekinthető helyrehozhatatlannak. Az ilyen kár ugyanis olyan veszteségnek minősül, amely gazdaságilag helyrehozható a Szerződés, különösen az EK 288. cikk által előírt

eljárások keretében (a fent hivatkozott Esedra kontra Bizottság ügyben hozott végzés 47. pontja és az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-230/97. R. sz., Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ügyben 1997. október 1-jén hozott végzése [EBHT 1997., II-1589. o.] 38. pontja).

46 Az előzőekre figyelemmel a kért ideiglenes intézkedések a jelen ügy körülményei között csak akkor igazolhatók, ha úgy tűnik, hogy ilyen intézkedések hiányában a felperes a fennmaradását is veszélyeztető vagy a piaci helyzetét helyrehozhatatlanul megváltoztató helyzetben lenne (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Esedra kontra Bizottság ügyben hozott végzés 45. pontját).

47 A felperes nem bizonyította, hogy a kért ideiglenes intézkedések hiányában akár a fennmaradását is veszélyeztető vagy a piaci részesedéseit helyrehozhatatlanul megváltoztató helyzetbe kerül.

48 Ebben a vonatkozásban meg kell állapítani, hogy a felperes a pénzügyi helyzetére vonatkozóan nem hozott fel semmiféle olyan bizonyítékot, amelyből az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről határozó bíróság azt a következtetést vonhatná le, hogy a felperes fennmaradása veszélyben forog. Figyelembe kell venni azonban, hogy az a tény, hogy a vitatott szerződés a felperes Belgium területén bonyolított éves forgalmának csak 15–25%-át teszi ki, azt mutatja, hogy a felperes képes az Elsőfokú Bíróságnak az ügy érdemében hozott döntéséig való fennmaradásra. Ezt a következtetést megerősíti az a tény, hogy a felperes Belgium területén kívül is aktív, hogy a szóban forgó közbeszerzés során más szerződésrészeket megszerzett, és hogy egy jelentős és nyereséges tevékenységeket folytató nemzetközi csoport tagja. A felperesnek az utazási irodák nehézségeire vonatkozó érvelése egyáltalán nem változtat ezen a következtetésen. Ebben a vonatkozásban meg kell állapítani, hogy még annak feltételezése mellett is, hogy az utazási irodák gazdasági helyzete nehéz, és hogy ez a gazdasági helyzet tartósan fennmarad, a felperes nem ad magyarázatot arra, hogy a vitatott szerződés elvesztése mennyiben veszélyezteti a fennmaradását. Mindenesetre, a hivatkozott károk nem a nem-odaítélő határozat következményei, hanem azon kívüli tényezőkből adódnak.

49 Ami azt a lehetőséget illeti, hogy a kért ideiglenes intézkedések hiányában a felperes piaci helyzete helyrehozhatatlan módon megváltozik, meg kell jegyezni, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a helyzete ilyen módon megváltozna.

50 A felperes ugyanis csak azt állította, hogy szerkezeti, illetve jogi természetű akadályok gátolnák az elvesztett szerződés jelentős részének visszaszerzésében (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-369/03. R. sz., Arizona Chemical és társai kontra Bizottság ügyben 2004. január 16-án hozott végzésének [EBHT II-205. o.] 84. pontját).

51 A felperes különösen nem bizonyította, hogy akadályozva lenne más szerződéseknek – beleértve a vitatott szerződést – új közbeszerzés folytán való megszerzésében. A felperesnek az utazási irodákat érintő általános gazdasági helyzetből levont érvei nem alapozzák meg, hogy a felperesnek a szóban forgó piacon fennálló helyzete helyrehozhatatlanul megváltozna. A hivatkozott gazdasági helyzetnek ugyanolyan következményei lennének az utazási irodák szolgáltató szereplőinek összességére. Semmi nem akadályozná meg a felperest a szóban forgó piaci részesedés visszaszerzésében, mivel arra minden lehetősége meglenne valamely új közbeszerzés folytán. Ebben a vonatkozásban meg kell állapítani, hogy az a tény, hogy a felperes „lényeges referenciát" veszített el, nem akadályozza meg az újabb közbeszerzésekben való részvételben, illetve azok megnyerésében. Meg kell jegyezni, hogy e referencia csak egyike azon számos szempontnak, amelyet figyelembe vesznek a szolgáltatók minőségi kiválasztásakor (lásd a 2342/2002 rendelet 137. cikkét; lásd szintén ebben az értelemben a fent hivatkozott Esedra kontra Bizottság ügyben hozott végzés 49. pontját).

52 Ebből következik, hogy a felperes nem hozott fel elegendő bizonyítékot, ami az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről határozó bíróságnak lehetővé tenné, hogy a hivatkozott vagyoni károk súlyos és helyrehozhatatlan jellegét megállapítsa.

53 Ami a felperes által hivatkozott nem vagyoni jellegű károkat illeti, ami a felperes azon érvéből fakad, amely szerint az ideiglenes intézkedések azon helyrehozhatatlan kár miatt sürgősek, amely a hírnevét és a hitelességét érte, meg kell állapítani, hogy a nem-odaítélő határozatnak nem feltétlenül következménye az ilyen kár okozása. A kialakult ítélkezési gyakorlat szerint, valamely közbeszerzésben való részvétel, nyíltan versengő jellegénél fogva, elkerülhetetlenül hordoz kockázatot valamennyi résztvevőre nézve, és a tender szabályai szerint valamely ajánlattevő kizárásában önmagában nincs semmi sérelmes (a Bíróság elnökének a 118/83. R. sz., CMC kontra Bizottság ügyben 1983. augusztus 5-én hozott végzésének [EBHT 1983., 2583. o.] 5. pontja és a fent hivatkozott Esedra kontra Bizottság ügyben hozott végzés 48. pontja).

54 Ahogyan a Bizottság és a WT jogosan hangsúlyozzák, az a tény, hogy valamely vállalkozás új ajánlattételi felhívás során nem újíthatja meg határozott idejű szerződését, a közbeszerzési eljárás időszakos jellegéből következik, és nem képezi e vállalkozás hitelének és hírnevének sérelmét.

55 Ugyancsak, a felperes annak bizonyítására irányuló érvei, hogy a sürgősség abból a tényből következik, hogy a WT-vel kötött szerződés egészben vagy részben való teljesítésére az alapeljárást lezáró ítélet kihirdetése előtt kerülne sor, nem elfogadhatóak. Az ilyen helyzet nem jelent sürgősséget megalapozó körülményt, mivel, ha ebben az esetben az Elsőfokú Bíróságnak kell az alapkeresetet elfogadnia, a Bizottságra tartozna a szükséges intézkedések meghozatala a felperes érdekeinek megfelelő védelem biztosítása érdekében (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Esedra kontra Bizottság ügyben hozott végzés 51. pontját, és az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-108/94. R. sz., Candiotte kontra Tanács ügyben 1994. május 2-án hozott végzése [EBHT 1994., II-249. o.] 27. pontját). Amint azt a Bizottság hangsúlyozza, ilyen esetben az intézménynek módjában áll új közbeszerzést tartani, amelyben a felperes részt vehet anélkül, hogy ez különösebb nehézségekbe ütközne. Az ilyen intézkedést kártérítés fizetésével is össze lehet kötni. A felperes nem hivatkozott semmilyen körülményre, amely megakadályozhatta volna abban, hogy az érdekei ilyen módon védelemben részesüljenek (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Esedra kontra Bizottság ügyben hozott végzés 51. pontját).

56 Ilyen körülmények között arra kell következtetni, hogy a felperes által felhozott bizonyítékok nem teszik lehetővé kellő jogalappal annak megállapítását, hogy a kért ideiglenes intézkedések hiányában a felperes súlyos és helyrehozhatatlan kárt szenvedne.

57 Következésképpen, az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni, hogy az ideiglenes intézkedések egyéb feltételei teljesülnek-e.

A bizonyításfelvétel iránti kérelemről és a Bizottság 2004. május 4-i észrevételei 46–49.pontjának a jogvitában való figyelmen kívül hagyására irányuló kérelemről

A felek érvelése

58 A felperes 2004. május 12-i kérelmében és 2004. május 17-i, illetve 2004. július 16-i észrevételeiben kiemeli, hogy a szóban forgó iratok *fumus boni iuris* meghatározó helyet foglalnak el a Bizottság észrevételeiben. A felperes úgy véli, nehéz lenne alátámasztani a jogalapját, ha nem teszik lehetővé, hogy megismerhesse ezen okiratok összességét. Ennélfogva a szóban forgó iratok bemutatása elengedhetetlen többek között az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikke alapján, amely a polgári vagy büntetőeljárásban az egyenlőség követelményét támasztja. A felperes másodlagosan kéri, hogy a Bizottság 2004. május 4-i észrevételeinek 46–49. pontját ne vegyék figyelembe a vitánál.

59 A Bizottság – a WT egyetértésével – előadja, hogy a bizonyításfelvétel iránti kérelmet el kell utasítani azzal az indokkal, hogy a felperes nem bizonyította a szóban forgó iratok bemutatásának hasznosságát, hogy rendkívüli körülmények hiányában a Bizottság ezen belső iratai nem hozzáférhetőek, és hogy ezen okiratok

bemutatása ellentétes lenne az ajánlattevők jogos kereskedelmi érdekeinek a védelmével. A WT hozzáteszi, hogy a szóban forgó iratok olyan természetűek, hogy üzleti titkot tartalmaznak, és hogy azoknak a vetélytárssal való közlése sérthetné a versenyszabályokat.

Az ideiglenes intézkedések iránti kérelemről határozó bíróság álláspontja

60 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperesnek a szóban forgó iratok bemutatására vonatkozó kérelme és a Bizottság 2004. május 4-i észrevételei 46–49. pontjának a vitában való figyelmen kívül hagyására irányuló kérelme nem minősül a vitatott határozatokra vonatkozó ideiglenes intézkedések iránti kérelemnek, és azt csak bizonyításfelvétel vagy pervezető intézkedések iránti kérelemnek lehet tekinteni.

61 Ebben a vonatkozásban emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 105. cikke (2) §-ának első albekezdése szerint az Elsőfokú Bíróság elnöke bizonyításfelvételt rendelhet el. Az eljárási szabályzat 65. cikke megállapítja, hogy bizonyítási eszközökként megengedhető többek között a dokumentumok benyújtása. Az eljárási szabályzat 64. cikke lehetővé teszi, hogy az Elsőfokú Bíróság pervezető intézkedéseket rendeljen el, beleértve különösen az üggyel kapcsolatos dokumentumok vagy egyéb iratok benyújtását.

62 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a szóban forgó iratok, valamint a Bizottság 2004. május 4-i észrevételeinek 46–49. pontja kizárólag a *fumus boni iuris*ra vonatkozó feltételt érintik, amint azt a felperes maga is kiemeli az ideiglenes intézkedés iránti kérelmében és a 2004. július 16-i észrevételeiben.

63 Mivel az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet a sürgősség hiánya miatt el kell utasítani anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni, hogy az ideiglenes intézkedések szükségességének egyéb feltételei – különösen a *fumus boni iuris* meglétére vonatkozó feltétel – teljesülnek-e, az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről döntő bíróság úgy tekinti, hogy a szóban forgó iratok nem adnak okot a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem megvizsgálására, és hogy ezért nem kell meghozni a felperes által a szóban forgó iratokra vonatkozó intézkedéseket.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ELNÖKE

meghozta a következő végzést:

1) Az Elsőfokú Bíróság az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elutasítja.

2) Az Elsőfokú Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.

Kelt Luxembourgban, 2004. július 27-én.

H. Jung — hivatalvezető

B. Vesterdorf — elnök